

KIROVANGI KALAMAJKA

Írta: Tanti

Helyszín: Kirovang, Trialcor Hercegség, Maldiberan

Időpont: 6666. Novden 3.

Hangulatkeltő novella

Araf Muld, a sötét fűrtű, félszemű skald férfi felderült, amikor feltüneztek Kirovang első házai. Nyomorúságos vályogviskók kucorogtak a rossz állapotú fal árnyékában, és a vándorkalmár titkon reménykedett, hogy ez csak a szegénynegyed, beljebb megváltozik majd az utcakép.

Csalódnia kellett. A főteret, a templomokat és néhány nagykutya által lakott utcát leszámítva mindenhol nádtetős házak álltak, még utcakő sem volt, ami a nagy esőzések miatt undorító dagonyává változott. Lehet, hogy a közelben lévő települések eltűnése fellendítette a gazdaságot, de ez egy cseppet sem látszott. A helyiek közül néhány ugyan megbámulta a jobb napokat is látott batárt, amin a nyolcadik legnagyobb skald kereskedőház, a Habi-y-ház megfakult címere díszelgett, de a legtöbben már megszokták az átutazókat.

A fáradt, átázott Araf lefőkezett a mészárszék mellett, ahol a marhakoponyát és keresztbe tett bárdokat ábrázoló címer alatt egy tűzvörös hajú, mellig érő szakállú, köpcös, véres ruhába öltözött törpe söprögette a szart és a véres cafatokat az utca felé.

-Jó estét! Merre találok egy jó fogadót? – szólította meg a mészároost.

A törpe oda sem nézve válaszolt.

- A délnyugati úton van egy fogadó, ami előtt egy üszkös fa áll. Az a legnagyobb.

- Mondja, vannak ott zsoldosok? Eshkanba tartok, kellene néhány fegyverforgató, aki nem ijed meg a saját árnyékától.

- Akad, de nem olcsók – felelte a mészáros, majd hátat fordított, és bement az épületbe.

A skald magában elátkozta az összes „tetves szakállú seggdugaszt”, miközben folytatta az útját. A főnökének is kijutott belőle, aki zsugoriságban népének tíz díszpéldányán is túltett, és a Királyi Karavánkísérők helyett külhoni fegyvereseket bérelt fel, csak hogy spórolni tudjon. Araf csupán jól fejlett paranoiájának köszönhetette, hogy életben maradt, hisz egyik harcos sem számított arra, hogy a kereskedő két felhúzott kathír nyílpuskával alszik, a vesszőket pedig mérgezi. A pórul járt alkalmi rablógyilkosok kiszemelésük után jó skaldhoz híven minden felszerelésüket eladta a közeli karthín város piacán. A lovaktól egy a trialcori határon lévő ork faluban szabadult meg, igen jó áron, mivel sikeresen beadta nekik, hogy délskald telivérek, ereikben unikornisok vére csörgedezik. Az orkoknak úgymint mindegy, azonnal levágják őket, hogy aztán megrohasszák az agyukat.

A skald hatalmasat tüszentett, és aggódva gondolt arra, mi lesz, ha még jobban megfázik, és értékes portékáját úgy kell majd árulnia, hogy egy talicska takony van az arca helyén. Lehet, nem ártana valami javasasszonyt is keresni. De a zsoldosok fontosabbak. Azt mondják, hogy az új herceg feketekalapos poroszlói kíméletlenül rendet tettek, és teketória nélkül fellógnak minden zshiványt, de Araf nem bízott bennük. Jól tudta, hogy a Skald Birodalom királyának zsoldosai is csak azokat a kalmárokat hagyják békén, akik kifizetik a védelmi pénzt. Neki meg nincs ideje Trialcorba utazni. A Rontás Erdeje mellett viszont el kell haladnia, hogy Fabiot, a kalmárok istene verné bele, és már sokat hallott arról a baljóslatú helyről.

Az út mellett egy fából és vályogból emelt, háromszintes épület állt, ami kirítt a városszéli kunyhók közül. Volt istállója, kocsiszínje, disznóólja, gravitációs retyója. Utóbbiból rögtön kettő is. A Korgan Fogadója nevű hely előtt pedig ott magasodott a villámsújtotta gesztfá. A lábánál egy teljesen illuminált fickó hevert, aki láthatóan összerötytyintette magát, zsebeiben pedig két szakadt gúnyájú, girhes manó turkált könyékig. Odabentről pokoli vigasság hallatszott ki az utcára.

A vándorkereskedő hálát adott Maryknak, a szerencse istenének, hogy a kocsiszín üres volt, beállt, majd az istállóban lebzselő két emberkölyökre bízta a lovakat. Még némi pénzt is adott nekik. Na nem túl sokat, a végén még hozzá találnak szokni, azt meg senki se akarja. Ezután az ajtóhoz igyekezett, majd belépett a fülsértő kakofóniába. Nagy meglepetésére a fogadó csak félig volt tele, de a vendégek annál hangosabbak voltak. Egy kockás szoknyát viselő

barbár valami borzalmas hangú dudafélén játszott, egy népes asztaltársaság pedig énekszóval kísérte. Csak mindegyik más dalt gajdolt. A pultnál egy sunyi pofájú, kövér, bőrkötényes férfi serénykedett, akinek hiányzott az egyik szeme, laposra vert orra alatt pedig jókora harcsabajusz díszelgett.

Araf odament hozzá, majd önkéntelenül is hátrébb lépett, amikor a pultra támaszkodó vendégek egyike, egy hájas, mocskos, alkoholbűzt és csirkebél szagot árasztó ork szajha villogó szemekkel rámorgott.

- Csibém, fél ezüstért pippantlak.

- Takarodsz innen, Grungba, vagy kihajítalak! – Korgan, a fogadós vette a lapot, hisz elég volt egy pillantást vetnie a skald arckifejezésére.

-Jól van már! Itten se vagyok! A régi helytartó idején bezzeg nem volt ilyen nagy a pofád, mert féltél, hogy letépik a micsodád, és ledugják a gigádon! – óbégatott a nő, és fuvarosló méretű tomporát riszálva eltántorgott valamerre.

- Mit iszik? – kérdezte a rókakéjú fickó, miközben egy fakupát helyezett a keze ügyébe.

- Va-va-valami erőset... ha lehet.

Araf egy manópálinkával később előhozakodott a kérésével.

- Szállás kéne, illetve egy jó javasasszony, aki kigyógyít ebből a francos náthából...

- Ott van Barlika néne – vágott a szavába a fogadós. – Olyan kutyulmányai vannak, hogy még a halott is feléled. Grungbát is ő szokta gyógyítani.

- Jó, erre nem voltam kíváncsi. A másik az, hogy kéne néhány keménykötésű, megbízható zsoldos.

- Tudok párat, de ennek némi ára van – a hónaljzagú hájpacni közelebb húzódott, imponáló bajusza betöltötte Araf látóterét. – Egy arany.

- Micsoda?! – háborodott fel Araf. – Fabiotra! Ember, ennyi erővel a batáromat is felgyújthatná!

- Nézze, maga idegen – kezdte a fogadós. - Ez meg minden igyekezetem ellenére egy igen-igen hírhedt hely. Sok olyan szerzet tér be, akinek vaj van a fején, és az anyja nyakát is elválna egy rézpetákért. Látja azt a sötét foltot a padlón? Vér. Két hete nyírtak ki itt valami szerencsétlen, pénzes flótást a nagy dínomdánom közepette, és még mindig nem tudtam eltüntetni. Csak jót akarok magának, jól ismerem az olyan alakokat, akik kísérőnek, zsoldosnak ajánlkoznak valaki mellé, aztán egy félreeső helyen meg kinyírják. No, áll az alku?

- Rendben, ami igaz, az igaz. Kiket ajánl? – sóhajtott a skald, mert belátta, hogy a pasas jól beszélt.

Korgan besöpörte az aranypénzt, majd az egyik asztal felé mutatott, ahol egy olyan társaság ült, mely messzire kirítt a kirovangi tahók közül.

- Hogy hívják a vezetőjüket?

- Tököm tudja, sosem láttam őket ezelőtt.

- MICSODA?! Maga alávaló gazember! Adja ide a pénzem! – tajtékozott a fáradt, éhes kereskedő.

- Szó sincs róla, az üzlet az üzlet. Nagyapó is ezt mondogatta nekem, amikor még kis pisis voltam. Ő is skald volt – vigyorgott a félszemű fogadós, és biztos, ami biztos alapon odahívta a melák kidobóembert. – Különben is, egész megbízható fickóknak látszanak.

Cselekményvázlat:

Hideg, őszi idő van. A JK-k nemrég érkeztek az elhanyagolt, foghíjas védművű, jobbára vályogépületekkel és sártengerben úszó utcákkal tarkított városba, át vannak ázva és fázva. Ha megkérdeznék egy helyit, Korgan Fogadóját fogja ajánlani. A délnyugati út mentén álló háromszintes, fából és vályogból emelt fogadó kirí a kunyhók közül. Istállója, kocsiszínje, disznóólja, illetve két gravitációs budija is van. Előtte egy villámsújtotta fa magasodik, amin egy táblán közös nyelvű, mogyorónyi betűkkel felrótt feliratot lehet kislabizálni:

„Kirovangiak!

Vigyázat! Ne érintsétek! Ne ingereljétek! Ne menjetek a közelébe!

Ez a vérszomjas páncéldémon az én szolgám, csak az én parancsaimnak engedelmeskedik, és senkit nem bánt mindaddig, amíg én nem parancsolom meg neki, vagy amíg nekem bántódásom nem esik! Ha bárki gyilkos szándékkal támad reám, e démon leugrik jelenlegi nyughelyéről, ott terem, és lekaszabolja a gazembert!

És ha ez a sebezhetetlen, elpusztíthatatlan páncéldémon még egyszer megindul, nem áll meg addig, amíg a városban minden élet ki nem irtott!

Jól vigyázzatok! Ne vívjátok ki a dühömet, járjatok a kedvemben, különben rátok szabadítom!

Skandar Graun

Kirovang Új Ura”

Egy ürülékszagú, ájult részeg hever a fa alatt, az ajtó mellett pedig két rongyos, vézna, nagyorrú manó sertepertél. A fogadó félig tele van, a helyiek és az egyszerű átutazók közül négyet lehetne kiemelni:

Korgan Rindak: kopaszodó, elhízott, félszemű, harcsabajuszos, sunyi képű fogadós. Tipikus pletykafészek, emellett még rosszindulatú is. Balekokra utazik, szereti megduplázni az árakat, ha idegenekkel kerül szembe, és csont nélkül kilakoltat valakit, ha zsírosabb vendég érkezik. A pénz a mindene.

Grungba: derékig érő fekete hajú, loncsos, hájas ork kurva. Egykor a kurrens drén király futatta, és nehezen vallja be, de hiányzik neki, hiszen az ő helytartósága idején „naccságos asszony” volt. Jelenleg bosszút akar állni a Kardhüvely nevű bordély tulajdonosain, akik a „tudása meg tapasztalásai ellenére” sem vették fel, ezért minden ostoba külsejű melákot megkörmökeez. Megpróbálja bevetni a csáberejét, majd elmeséli, miféle sérelem érte, hátha sikerül szétveretnie az új tulajdonost és a „csirkecsontú, hegyesfülű ribancát”, vagy legalább a berendezést. Ha a kiválasztott nem akar kiállni a „hölgy” mellett, mindenféle kincsekről kezd el mesélni, amiket Kirovang eme neves intézményének pincéjében őriznek.

Hrodulf: egy bőrdudán zenélő, dagadó izmú, vörös-fekete kockás tunikát viselő barbár. A szomszédos Karthíniából jött és Yvorlban hisz. Törzse számúzta, amiről nem beszél, bár amikor néhány óra múlva megereszt egy csábos mosolyt, miközben megsimogatja a JK combját, rá lehet jönni, miért.

Araf Muld: egy félszemű, sötét fürtű, drága, csiricsaré ruhákba öltözött skald, aki állandóan az orrát fújja. Vándorkalmár, a nyolcadik leggazdagabb kereskedőház, a Habiy-ház foglalkoztatja. Egy címeres medállal igazolja magát, amin egy pénzeszacskón trónoló skorpió látható. Zsoldosokat keres, hogy a félelmetes híró Rontás Erdején túli Eshkanba kísérik. 20 aranyat adna fejenként, 30-ig hajlandó elmenni. Az előleg 5 arany, ezt pedig 8-ig lehet feltornáztatni. Nemrég érkezett, de már most

tele az összes töke egész Kirovanggal. Viszont addig nem hajlandó továbbálni, míg el nem áll az eső, és ki nem gyógyítják a náthájából. Korgan már ajánlott is neki egy javasasszonyt – természetesen jó pénzért.

Pletykák a városban (lehetőleg ne egyszerre – és főleg ne ingyen - adagold őket):

- Éjszakai eltűnések az északi városrészben.
- Állítólag Skandar Graun egykori kirovangi lakos és félork strici Drénia királya lett. Korgan már azon gondolkodik, hogy turisztalátványosságot csinál a disznóólból, amiben gyakran fetrengett.
- Gert Gonper, a bíró Trialcorba készül, hogy helytartónak neveztesse ki magát az új herceg, I. Árnyéktalan Robert által.
- A város hóhéra, Momiro Peshtel megöregedett, egy inast keres.
- Panfilo Hegras elkártyázta a Kardhüvelyt, majd bánatában felkötötte magát.
- Az idegen, aki elnyerte tőle, a bátyja gyilkosát keresi.
- A Kardhüvely új tulajdonosának Brolt Teresztosz a neve, és összeállt az egyik szajhával, a tündevérű Xixivel, akit egykor Skandar Graun futtatott.
- Medor Ulthen, a csonka földműves patkányembereket látott a Régi Fogadó közelében.
- Panfilo vissza fog térni a túlvilágról, hogy szüzek vérért igya, mert látták, hogy egy fekete kutya átugrott a sírja fölött.
- Mostanában sok a betörés a kalmár- és iparosnegyedben.
- Lier Okras, a vándorkereskedő mesélte, hogy ismét haramiák költöztek a Rontás Erdejébe. Meg is támadták a batárját, és ha nem volna garabonciás, megkopasztották volna, mint a levágott csirkét.
- A romos de Brasso-kúria vízköpői éjjelente életre kelnek.
- Nemrég meghalt a világtalan de Brasso úrhölgy, Alana, és a bíró máris szemet vetett az udvarházukra, mert Peltár de Brasso eltűnése óta nincs örökös.
- A városházán asztalosokat keresnek, mert akkora verekedés volt az új adó összege miatt, hogy minden ripityára tört.

A Barilka néne névre hallgató javasasszony kicsiny, szárított füvektől illatozó háza a Kardhüvely utcájában van. A múmiaszerű öregasszony némi felárért praktikus mágiával is gyógyít:

„Nyúlháj, daruháj,

Majd meggyógyul, ha nem fáj,

Varjúháj, ebfül,

Elmaradsz már ettül.”

Araf Muldnak az éjjel során nyoma vész. A nyomokat keresnek (5-ös nehézség), úgy tűnik számukra, mintha valami egyszerűen felragadta volna a levegőbe. A kopott festésű, címeres batárja a kocsiszíben van, de most már mágia védi, csak a varázsszóval lehet belépni.

A következő áldozatuk Guzal Hrogud, a városőrség egyetlen ork tagja. Mivel anno nagy botrány volt a felvételéből – apja, az öreg Guzal hírhedt tolvaj és gyilkos volt -, és az emberek többsége nem csípte, az ork enkláv tagjai összeesküvésről, gyilkosságról puszognak. Hagrao, az idős, púpos, galambósz szőrű, hiányzó agyará Grooms-pap tüzes prédikációt tart istene gyermekeinek, hamarosan vér fogja majd vörösre festeni a sarat. 1d2 nap múlva menthetetlenül elszabadulnak az indulatok. A mágisztrátus másnap kidoboltatja, hogy a rejtély megoldóinak 100 aranyat fognak fizetni. Ha arra a helyre mennek, ahol az ork eltűnt, és nyomokat olvasnak (5-ös nehézség), ugyanazt látják, mint a skald kalmár esetében.

Találkozások az éjszakai utcán (1d6)

- 1 – nem feltétlenül barátságos alabárdos, pikkelyvértés városőrök
- 2 – még kevésbé barátságos, dorongokkal felfegyverkezett önjelölt igazságtevők
- 3 – egyáltalán nem barátságos rablók
- 4 – velőtrázó sikoly/ordítás (a helyszínén egy 5-ös nehézségű hallgatózással valamiféle csattogást is hallanak)
- 5 – verekedő, csuromvér orkok és emberek
- 6 – nagy büdös semmi

Ha kimennek az észak-északnyugati irányba lévő Régi Fogadóhoz, ahol állítólag a patkányembereket látták, csak romokat találnak. Az építményt állítólag az erdő démonai romboltak le, bár mások szerint csupán hétköznapi zsványok voltak. A fogadó romjai körül tucatnyi nyomorúságos viskó maradványait látni. Egy kút is van, amibe egy ismeretlen egy kormos gerendát dobott. A fogadó pincéjében egy ghoull rejtőzik, de a JK-k kotoncolására előbújik, és rájuk támad. Egykoron nagydarab férfi lehetett szőke hajjal és körszakállal, időnként az hörgi: „Léni... kékséges egek...” A ciklus rajongói rájöhetnek, hogy ez nem más, mint Norcas, az illuzionista, Skandar Graun egykori kalandortársa. Hiába, a Rontás Erdejének talaja nem egy vendégmarasztaló hely.

A Kardhüvely egy kétszintes fa- és vályogépület, aminek szokatlan módon cserépből van a teteje. Ez a város legjobban menő kuplerája, nyolc lotyó dolgozik itt (öt ember, két ork és egy gnóm). Egy menet 70 rézbe kerül. A tulajdonosa Brolt Teresztosz, egy visszavonult kalandor, aki azért jött Kirovangba, hogy megkeresse testvére, Grandor gyilkosát. Sajnos bottal üthette a nyomát, de megismerkedett Xixivel, és úgy döntött, marad. Vadmágus révén úgy elverte a bordély régi tulajdonosát kártyában, mint eső a libaszart. Bent vörös lampionok, buja képek és szobrok egész garmadája fogadja a JK-kat, no meg a két tulajdonos: a nagydarab, barna szőghajú, vastag szemöldökű Brolt és a madárcsontú, szőke, hegyes fülű, keskeny arcú Xixi. A levegő illatos délvidéki füstölőktől terhes. A nyilvános ház védelméről maga Brolt és az itt lebzselő városőrök gondoskodnak.

Az elhanyagolt, pókhálós, denevér- és patkányürüléktől szagló de Brasso-kúria egy háromszintes, majdnem üres építmény. Az utóbbi évtizedben csupán egy szárnya volt lakott, ahol egy Friga nevű kutyahűségű törpe szolgálonő gondozta a ház magatehetetlen úrnőjét. A messze földön híres mágus, Lendori Peltár e család sarja volt, de mivel megszakította a kapcsolatot a rokonaival, édesapja, Pentius de Brasso mesés vagyonról és a hercegi trónról szőtt álmait szertefoszlottak, a família pedig olyannyira elszegényedett, hogy nem tudta fenntartani az úrilakot. A részegessé vált Pentius jó tíz éve vitte el a mája, neje, Alana pedig két hete halálozott el. A kúria tetején négy csúf vízköpő grimaszol a négy égtáj felé, de már senki sincs Kirovangban, aki tudná, hogy ezek közül kettő húsvér élőlény. Rémes gargoyle-ok, amiket még Peltár legelső mestere, Goridon mágiszter bűvölt meg, hogy a família tagjainak életét védjék. A vak özvegy halála után megszűnt a de Brassókhoz fűződő mágikus kötelék, és a koszos, disznórőfögéstől hangos városkára szabadultak.

MK-k, szörnyek:

Brolt Teresztosz:

Fizikum: 60

Rátermettség: 40

Tudat: 55

Esszencia: 60 (47)

Gyorsaság: 12 (fegyverrel)

Tsz: 5

Vsz: 5

Erő: 4 (egyenes kard)

Esszenciakontroll 5., Esszenciapajzs-aktivizálás 5., Zónaérezkelés 3.

Rablók:

Fizikum: 55

Rátermettség: 75

Tudat: 45

Esszencia: 45 (9)

Gyorsaság: 11 (fegyverrel, vértben)

Tsz: 3

Vsz: 3

Erő: 3 (rövid kard)

Psz: 3 (szegecselt bőrvért)

Városőrök:

Fizikum: 70

Rátermettség: 60

Tudat: 45

Esszencia: 45 (9)

Gyorsaság: 17 (fegyverrel, vértben)

Tsz: 4

Vsz: 4

Erő: 7 (alabárd)

Psz: 4 (pikkeyvért)

Ghoul:

Fizikum: 90

Rátermettség: 25

Tudat: 10

Esszencia: 0

Gyorsaság: 7

Tsz: 4

Vsz: 5

Erő: 9 (karmok)

Iszonyú, gyomorkavaró bűz lengi körül, ami minden élőlény számára elviselhetetlen, és akadályozza őket mindenféle aktív tevékenységben – azaz nagyon kedvezőtlen körülményeket biztosít, tehát -20 mindenre.

Gargoyle-ok:

Fizikum: 80

Rátermettség: 60

Tudat: 20

Esszencia: 0

Gyorsaság: 7

Tsz: 5

Vsz: 5

Erő: 4 (karmok)

Az éj szarvas, agyaras, bizarr kreatúrái. Kővé tudnak változni, ebben az alakban 24 óra alatt felgyógyulnak, de ilyenkor nagyon sebezhetőek.

A kaland teljesítéséért 500 Jp jár, a kiemelkedő szerepjátékért és a jó ötletekért újabb 100-100.